

Komandi partur:

Í komandi parti er kongavitjan á Tvøroyri. Her verður meira at frætta enn úr almennu frásagnunum.

Maria í Skorti fekk menn at rodna á grannastevnu.

Á Tvøroyri var tað vónleyst at finna nakað at búgva í, so Margretha og børnini máttu flyta inn til míni foreldur í Ólastovu í Havn. Har var meira hjartarúm enn húsrúm.

Eg leigaði húsini hjá losjuni til skrivstovu, og fekk eitt kamar í lærarahúsunum at búgva í.

Hetta var ein ring støða hjá okkum báðum, og tað var eisini skrivað í Føroyatíðindum, hvør skomm tað var, at sýslumaðurin skuldi vera húsavillur.

Eg hugsaði enntá um at siga starvið upp og flyta aftur til Havnar. Pápi helt, at hetta kundi vera líka frægt, men mammubeiggin Lars ráddi mær frá at fara, og eg lurtaði eftir honum. Men hetta var hart hjá okkum báðum. Tá var tað ikki sum nú at tað lættliga kundi farast eitt vikuskifti til Havnar. Tá var heldur einki sum æt skipað frítíð. Ti kundi tað takast illa upp av embætismonnum í Havn, um teir nú sóu meg har.

Til Havnar við Skorti

Tað sum veruliga lá best fyri var at fara við Skorti. Tá kundi komast aftur sama samdøgur, og eingin kundi siga nakað.

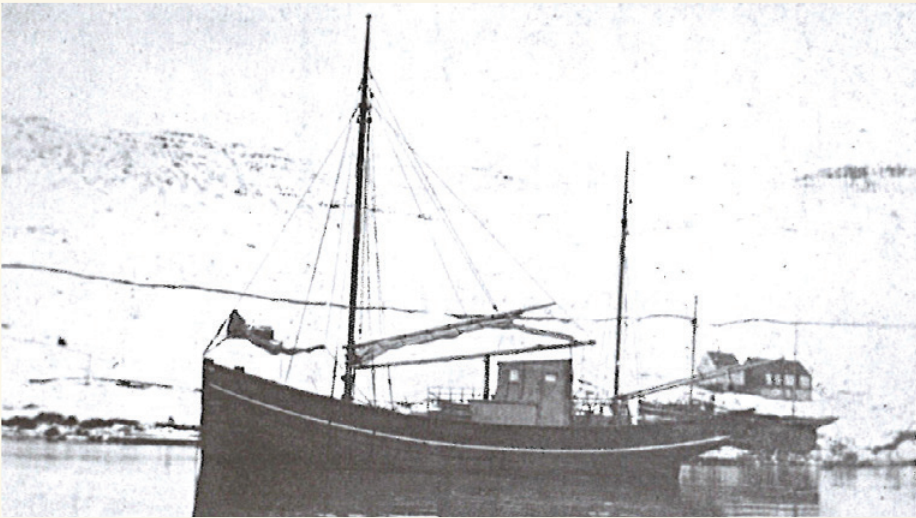
Sambandið millum Suðuroynna og Havnina var vánaligt. Tað var eingin telefon fyrstu tíðina millum Havnina og Suðuroy, og samskifti við foreldrini var við brøvum.

Onkuntíð mátti eg til Havnar í embætisørindum. Tað vóru tveir móguleikar. Annar var við Smirli, men har var langt millum túrurnar. Hann sigldi jú um allar Føroyar.

So var tað báturin Skortur, sum var ein sokallaður telegrammbátur, sum eisini færdi post. Hann var 15 tons til støddar og tók eisini ferðafólk. Ferðin var einar 7 míl. Hann skuldi kunna fara til Havnar og suður aftur sama dag. Fyri at klára hetta mátti farast av Tvøroyri kl. 4 á morgni. Steðgurin í Havn var einir tveir tímar.

Tað var ikki nakað serliga hugaligt á vetri at sigla í kolmyrkri. Men tað gekk altíð væl. Teir báðir Petur Mohr og Jens Olsen sigldu við. Teir vóru brøður umrøddu Mariu í Skorti.

Á eini av hesi ferðum hevði eg kassapen-

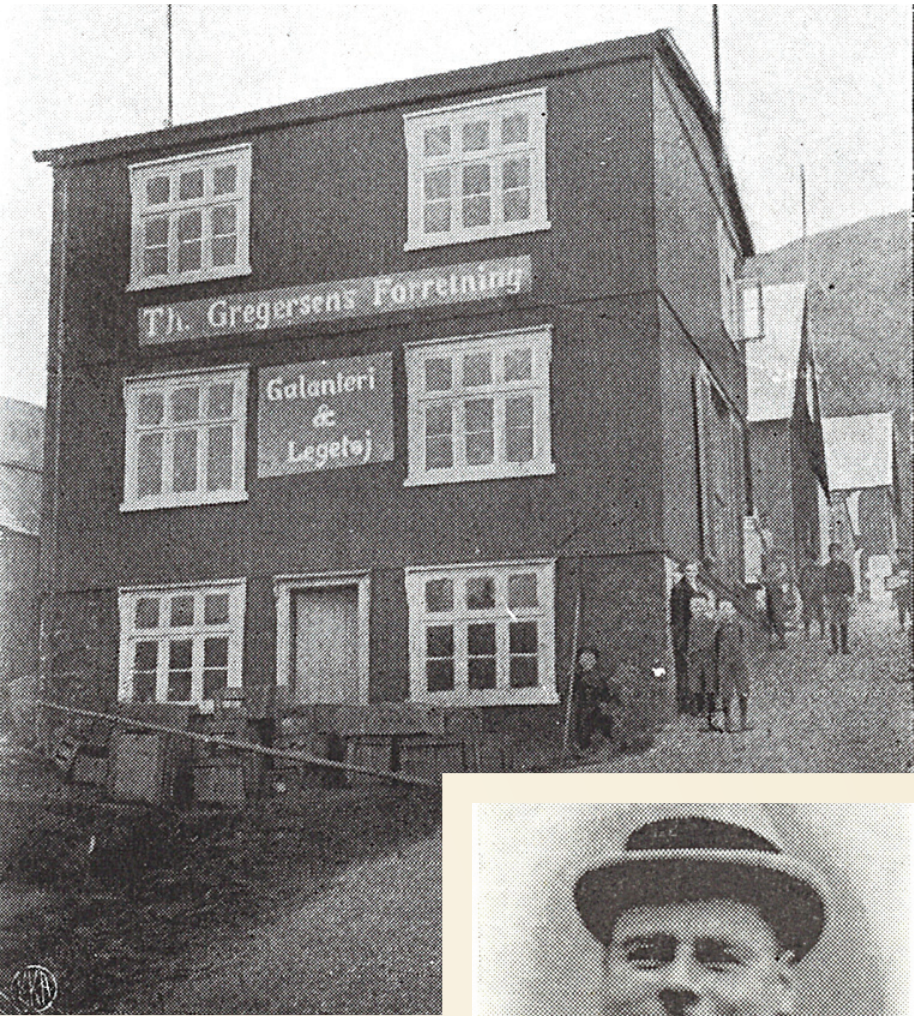

Munur er á nýggja Smyril og Skorti. Men við báðum bar til at koma aftur og fram til Havnar sama dag.

ingin hjá sparikassanum við mær. Á ferðini fekk eg samvitskubit við hugsanini um, tað kundu verða mínir arvingar, sum finga ábyrgdina av peninginum, um báturin gekk burtur. Eg lovaði mær sjálvum, at hetta gjørdi eg ikki aftur.

Men tað var ikki bara at siga at sigla við einum so lítlum báti, og bæði Margretha og foreldrini vóru stúrin um ferðina aftur til Suðuroyar.

Tá vildi eg ikki siga teimum, at ferðirnar við Skorti ikki altíð vóru so hugaligar. Aftaná dugdi eg væl at siggja, at fleiri av teimum vóru hættiligar. Motorurin var so lítill, at í streymasjógvi mátti siglast dygst inn at klettinum, har tað kundi vera nógv brim. Bara minsta brek við maskinuni kundi fingið ein galnan enda. Tað var eingin bjargingarbátur umborð. Víst vóru nøkur bjargingarbelti, men tey høvdu neyvan nyttað nógv um á stóð. Men Poul og Jens í Skorti vóru álítandi og edrúligur menn. Teirra vitan um sjómansskap og maskinlæru var frá lívsins skúla. Poul var undir fyrra heimsbardaga torpederaður við skipinum, hann var við. Hann hevði ligið í sjónum eitt hálvtt samdøgur, áðrenn hann var bjargaður.

Undan grannastevnuni á Tvøroyri hittust menn í handlinum hjá Theodor Gregersen.

Kristian Djurhuus og Theodor Gregersen høvdu nógv saman.

húgvu, sum hann bar bæði tíðliga og seint og helst eisini, tá ið hann svav. Hann segði seg hava gikt í høvðinum og kundi tí ikki vera hattleysur.

Thomsen segði seg ikki tola veðurlagið í Føroyum og fór avstað aftur í 1922.

Fyri hann kom Jørgen Bennedsen, sum var ættaður úr Korsør. Hann kom úr Havn, har hann hevði verið eina tíð við realskúlan. Eg mátti so gera avtalu við hann um, at eg kundi blíva búgvandi í kamarinum, og hetta eftirlíkaði hann. Hann var eisini einsamallur, so tað skuldi kunnað rigga.

Men tað var skjótt, at tað kom til ein rættiligan samanbrest okkara millum. Bennedsen kom fullur heim úr klubbanum og legði á meg á grovasta hátt. Hetta vildi eg ikki finna meg í, og tað endaði við, at eg fekk boð um at flyta út morgunin eftir.

Hetta kom sjálvsagt ikki væl við, tí eg hevði onga staðni at fara. Eg kærði mína neyð fyri Theodor Gregersen, og hann bað meg biða til seinnapartin, áðrenn eg gjørdi nakað. Tá kom Bennedsen og bað um, at hetta varð gloymt og bønaði meg um ikki at fara. Eina slíka útrætta hond kundi eg ikki vísa aftur, men segði tó við Bennedsen, at slíkt mátti ikki henda aftur, og tað gjørdi tað heldur ikki.

Nakrar dagar seinni fekk eg at vita, at Theodor Gregersen hevði verið í holt við fleiri av teimum kendur monnum á Tvøroyri, sum postmannin A. Nolsøe, læknan Effersøe, Niels J Mortensen og fleiri. Teir høvdu sagt við Bennedsen, at um hann koyrði meg út, fór tað ikki at vera lukkultigt fyri hann sum fyrstilærari.

Tað var nú hugaligt at vita, at tað í bygdini vóru fólk sum stuðlaðu mær á henda hátt.

Fyrsta líksýn

Eina ferð út móti vári í 1921 fekk eg boð úr Froðba um, at triggir íslendingar høvdu lagt seg inn í eitt hoyggjhús, helst tí teir onga aðra staðni høvdu at vera. Løgreglan mátti so finna út av hesum. Tað vísti seg, at teir vóru komnir í land av einum skipi, teir høvdu verið á hotellinum, men vóru farnir avstað aftur, ikki vóru teir edrúir.

Morgunin eftir vóru tveir av hesum íslendingum funnir druknaðir, men tann triði var umborð á einum skipi og kundi siga nøvnini á teimum deyðu. Ein avbygdarmaður hevði verið saman við teimum, og hann varð eisini funnin druknaður.

Eg mátti tiskil hava trý líksýn, og hetta var fyrstu ferð eg hevði eina slíka uppgávu. Hetta var óbehagiligt, men hetta var ikki seinastu ferð, at eg fekk eina slíka uppgávu, fleiri teirra vóru verri enn henda.

Gott við góðum vinum

Eg kom at búgva saman við fyrstalæran Jørgen Thomsen, sum var dani. Hann var ein ógvuliga piparsligur gamal drongur. Tá ið hann kom til Føroya eini tvey ár frammanundan hevði hann fingið sær eina føroyska